तेन सर्वे शनैः शनैर्भक्षिताः। अथ मण्डूकाभावे सर्पेणाभिहितं। भद्र निःशेषितास्ते रिपवः। तत् प्रयच्छ मे ऽन्यत् किञ्चिद्भोजनं यतो ऽहं त्वयात्रानीतः। गङ्गदत्त आह। कृतं त्वया मित्रकृत्यं। तत् साम्प्रतमनेनैव घाटिकायन्त्रमार्गेण गम्यतामिति। सर्प आह। भो गङ्गदत्त ५ न सम्यगभिहितं भवता। कथमहं तत्र गच्छामि। मदीयं विलदुर्गमन्येन रुद्धं भविष्यति। तस्मादत्र स्थितस्य मण्डूकमेकैकं स्ववर्गीयं प्रयच्छ। नो चेत् सर्वानपि भक्षयिष्यामीति। तच्छ्रुत्वा गङ्गदत्तो व्याकुलितमना व्यचिन्तयत्। अहो किमेतन्मया कृतमेनं समानीय। तद्यदि निषेधयिष्यामि तत् सर्वानपि भक्षयिष्यति। अथवा युक्तमुच्यते।

१० यो ऽमित्रं कुरुते मित्रं वीर्याभ्यधिकमात्मनः।
स करोति न सन्देहः स्वयं हि विषभक्षणं ॥ २५ ॥

तत् प्रयच्छाम्यस्यैकैकं दिनं प्रति सुहृदमपि। उक्तं च।

सर्वस्वहरणे शक्तं शत्रुं बुद्धियुता नराः।
तोषयन्त्यल्पदानेन बाडवं सागरो यथा ॥ २६ ॥

१५ यो दुर्बलो ऽणूनपि याच्यमानो बलीयसा यच्छति नैव साम्ना।
प्रयच्छते नैव च दर्यमानं खारीं स चूर्णस्य पुनर्ददाति ॥ २७ ॥

तथा च। सर्वनाशे समुत्पन्ने अर्धं त्यजति पण्डितः।
अर्धेन कुरुते कार्यं सर्वनाशो हि दुस्तरः ॥ २८ ॥
न स्वल्पस्य कृते भूरि नाशयेन्मतिमान् नरः।
२० एतदेव हि पाण्डित्यं यत् स्वल्पाद्भूरिरक्षणं ॥ २९ ॥

एवं निश्चित्य तमेकैकं मण्डूकं नित्यमेवादिशत्। सो ऽपि तं भक्षयित्वान्यमपि तस्य परोक्षे भक्षयति। अथवा साध्विदमुच्यते।

यथा हि मलिनैर्वस्त्रैर्यत्र तत्रोपविश्यते।
एवं चलितवित्तस्तु वित्तशेषं न रक्षति ॥ ३० ॥

२५ अथान्यदिने तेनापरान् मण्डूकान् भक्षयित्वा गङ्गदत्तसुतो यमुनादत्तो